

Коли хтось змушує тебе сумніватися в тому, що досі здавалося безсумнівним... Коли мрії, плани, уявлення про світ і про себе летять шкереберть... Коли не знаєш, як вчинити, і право вибору – ніби тортури... так потрібен той, хто допоможе зрозуміти себе і обрати правильний шлях.

1. Андрій

Андрій стояв біля кінотеатру. Він мав купити для сестрички комбінезон, а ще – продукти. Хлопець усвідомлював, що вдома на нього чекають, що він у свої одинадцять – вже майже дорослий, і має бути відповідальним, однак... «Зараз додивлюся всі трейлери і вже піду!» – вирішив хлопчик. На величезному екрані змінювалися дії і барви, згори лунала музика – іноді лірична, іноді динамічна, навіть тривожна. Люди на екрані жили дивовижним життям, що складалося із захопливих картинок: вони кудись поспішали, рятували світ, кохали, ненавиділи, дивилися з екрану пронизливими поглядами... Андрійко знав, був переконаний, що коли ще трохи підросте, то піде працювати й заробить і на безжурне життя для мами й сестричок, і на кіно. Тоді він хоч іноді сидітиме в зручному кріслі у кінотеатрі й дивитиметься фільми по-справжньому, а не лише трейлери на моніторі.

– Біжи! – чужий хлоп'ячий голос вирвав Андрія зі світу вигаданих персонажів і мрій. У ту ж мить його добряче штурхонули в плече. Хлопчина років тринадцяти на вигляд, неохайний і брудний, пробіг біля Андрія і щодуху помчав далі. Слідом за ним біг ще один хлопчик – невисокий, дуже худий, він раптом озирнувся до Андрія і також заволав:

– Біжи, рятуйся!

Андрійко нічого не розумів. З його голови ще не вивітрилися переживання уявного світу кіно. Не усвідомлюючи, що відбувається, він просто побіг слідом за хлопцями. У голові лише крутилося: «Що сталося? Від чого треба рятуватись?»

Незабаром за спиною почув важкі кроки – хтось його наздоганяв. Андрій лише встиг озирнутися не зупиняючись, та його повалили на землю... У голові гуділо, заламані руки боліли, відразливий пітний запах заважав дихати.

– Спіймався, поганцю! – прогарчав Андрієві на вухо чоловік. – Тепер відповиси за все!

Хлопець побачив, як той, хто повалив на землю, передав його торбу іншому. «Це – поліція! – подумав Андрійко, побачивши форму. – А ті двоє хлопців, напевне, злодії. Мене спіймали замість них. Ось чому вони кричали, щоб я біг». Коли поліцейський розщепнув Андрієву торбу, хлопчикові стало неприємно, але наступної миті його серце тьохнуло і завмерло: чоловік дістав з торби чужий гаманець. Порожній.

У поліцейській машині бракувало повітря, зберігати спокій було важко, однак Андрій щосили намагався думати про хороше. «Ось зараз приїдемо у відділок, я все розповім, вони перевірять відбитки пальців, звірять факти і мене відпустять. Я ж із порядної сім'ї, батько був шанованою людиною, в такому інституті працював, і мама...» Від думок про маму й сестричок у нього знову стисло у горлі і виступили сльози. «Нічого страшного. Розповім усе, як було, і мене відпустять», – подумки повторював Андрійко.

2. Сні

«Агов, Вогонь! То як тобі Париж?» – набрала Марічка на телефоні.

«Гарний. Одружимося – прилетимо сюди разом».

Марічка усміхнулася, зітхнула і заховала телефон у торбу. Повідомлення від Володимира завжди короткі. І їй шалено його не вистачає. Вже другий день він у відрядженні. І другу ніч сниться. Однак у тих снах він такий, яким був колись – з довгими яскраво-рудими кучерями, з шаленими іскорками в блакитних очах, у червоному із золотими візерунками вбранні.

Ті дивні сни бентежили Марічку. Вже давно вона попрощалася із Червоним Королем-Вогнем і кохала простого хлопця Володю, який створював найгарніші і найбезпечніші феєрверки. Щоправда, вона досі називала його Вогнем.

Марічка знову дістала телефон.

«Ти наснився мені сьогодні. І вчора», – набрала і чекала, може, відповідь одразу.

«І я за тобою скучив», – засвітилося на екрані.

Марічка знов усміхнулася. Він зігріває її своїм теплом завжди, навіть коли так далеко. Йшла й думала про ті сни. Вони таки були дивними, не полишало відчуття, що вона бачить не свого Володю, а геть іншого чоловіка. А й справді, він змінився, і не лише зовні. Марічка їхала в метро і хотіла спати. Втома долала її, повіки опускалися... От прикро буде заснути в метро і проїхати свою зупинку. Дівчина змусила себе підвестися. Але стояти було важче, здавалося, от-от впаде. Легше стало, лише коли вийшла на свіже повітря.

Знову ніч.

Хтось наче торкнувся до її руки, і Марічка прокинулася. Чи не прокинулася?

– Вогонь?

Він приклав пальця їй до вуст: «Тихо!»

У попередніх снах Вогонь просто сидів на підвіконні й дивився на Марічку. А зараз наполегливо тягнув її за руку. Вона вислизнула з-під простирадла в піжамі. Червоний Король вів її кудись, не даючи можливості зупинитись. І замість кімнати вже була освітлена місяцем лука. Він простягнув дівчині букет польових квітів.

– Чому ти снишся мені таким? Таким, як колись? – запитала Марічка, беручи квіти.

– А як ти гадаєш? – він усміхався і дивився на неї трохи з-під лоба, так, ніби знав відповідь. А тоді торкнувся кінчиками пальців до її щоки і нахилився, щоб поцілувати.

– Ні! – Марійчин голос прозвучав злякано. – Поверни мене додому! – попрохала вона.

– Як хочеш.

Цілий день дівчина ходила як сновиди. Втомлена й замислена. Невже вона насправді підсвідомо бажає, щоб поруч був не Володимир, а Червоний

Король? Щоправда, коли б він залишився Королем, то не він був би поруч із нею, а вона поруч із ним.

Володимир чекав біля університету. Щойно Марічка побачила його, вмить забула про всі сумніви.

Вже вдома хлопець приготував Марічці какао і сів напроти.

— Яке смачне в тебе виходить какао! — мовила Марічка, гриючи руки до горнятка, чекаючи, що Володимир нарешті розповідатиме про Париж.

— То кажи, що тебе турбує! — промовив він.

«Він завжди все так тонко відчуває», — думала вона.

— Турбує? — усміхнулася дівчина.

Володимир кивнув.

— Ну, гаразд, — зітхнула Марічка. — Я писала тобі, що ти мені снився. Але ось що: снився таким, як раніше — у снах ти був Червоним Королем.

Він усміхнувся.

— І що ж тобі про мене снилося?

— Та нічого особливого, — Марічці чомусь стало ніяково. — Спочатку просто сидів на підвіконні й дивився, а цієї ночі ніби повів на луку і подарував букет польових квітів.

— Польових квітів? — Володимир скептично похитав головою. — Тоді то був не я. Ти ж знаєш, я дарую лише троянди.

Марічка здивовано дивилася на хлопця, але той лише засміявся:

— Та не переймайся! Я пожартував.

Але то було правдою, він завжди дарував троянди — коралові, жовтогарячі, пурпурові. Вразило Марічку інше. Його слова «то був не я» підтвердили її відчуття, якими вона собі докоряла. Бо їй чомусь здавалося, що ті сни — то маленька зрада.

Та Володимир вирішив обличити тему сновидінь і почав врешті розповідати про своє відрядження до Парижа. Знімки доповнювали його розповідь і передавали казкову атмосферу романтичного міста. Марічці здавалося, що й хвилювання усі позаду.

Коли вона повернулася додому і залишилась наодинці у своїй кімнаті, думки знову зароїлися в голові. Батьки вже давно мирно спали, а Марічка не могла склепити повік — лежала й дивилась у вікно на небо. Раптом сталося щось неймовірне — яскрава зірка зірвалася з неба і помчала просто до Марійчиного вікна, впала у відчинену квартиру і перетворилася... на Червоного Короля. Ще мить його волосся і гаптований золотом плащ розвівалися, ніби від вітру. Дівчина вагалася, чи не сниться їй. Потім підвелася з ліжка і швидко вдягла халат. Король підійшов зовсім близько. Дивно було бачити, як іскряться блакитні вогники в його очах. Марічка ступила крок назад і запитала:

— Чого ти хочеш?

— Щоб ти повернулася до мене, у мій палац.

— Я ніколи не була з тобою, Перелеснику. І не буду.

Він засміявся.

— А як ти здогадалася, що це я? Я ж відтворив навіть його голос!

Марічка мить мовчала, потім зітхнула і промовила:

— ...Спадав летючою зорею в хату,

А в хаті гарним парубком ставав,

Облесливим — речами і очами.

Він їй приносив дорогі дарунки,

Стрічки коштовні й золоті квітки.

Він дівчину квітчав, і молодю

Своєю називав, і коси розплітав їй,

Речами любими затрював їй серце

І поцілунками виймав із неї душу.

На ранок, як співали треті півні,

Зникав той перелесник, а дівчина

Уквітчана, убрана засипала

Камінним сном. А потім цілий день

Бліда ходила, мов яка сновидида... — усміхнулася Марічка, завершивши декламувати. — Ти сам себе видав, Перелеснику.

— А що за вірш?

— Це лише уривок... «Як я люблю оці години праці» Лесі Українки. Гарні вірші. Бабуся читала їх мені, ще як я була школяркою. То що насправді тобі потрібно від мене?

— Щоб ти повернулася до Червоного Королівства і допомогла мені, — не вгавав Перелесник. — Наш світ у небезпеці! Мені потрібна Діва Вогню.

— Зрозуміло. Але це неможливо. Тобі доведеться знайти іншу Діву Вогню. Свою.

— Послухай, Марічко, ти ж знаєш, третя і найголовніша умова: Червоний Король має кохати дівчину, яка наважиться подолати Перетворюючий Грот. А для мене ця умова абсолютно нездоланна. Сьогодні я кохаю одну, завтра — іншу, я ж Перелесник. Перетворюючий Грот спалить будь-яку з них.

Марічка зітхнула і замислилась.

— Я думаю, тобі слід порадитися з Вогнем, можливо, він щось підкаже.

— Дурниці, Вогонь — це я. Я — Червоний Король, а він — лише людина. Мені потрібна ти!

Марічка заперечливо похитала головою:

— Ні. Сподіваюся, ти більше не відвідуватимеш мене.

— Більше ні, — сказав Перелесник. — Просто заберу тебе з собою.

Він лише торкнувся до її руки, і все навколо змінилося.

3. Червоне Королівство і дощі

Марічка розгублено озиралась і мружилася від яскравого світла. Коли вона знову глянула на Червоного Короля, він уже не був схожим на її коханого. Вогонь-Перелесник дивився на неї й усміхався.

— Поверни мене додому! Будь ласка! — просила Марічка, та Перелесник лише хитнув головою.

— Тоді приведи сюди мого нареченого! — вигукнула дівчина.

— Я не зроблю цього, навіть не сподівайся.

Дівчина глянула на простору кімнату, в якій вони опинилися. Що це за кімната? Розкішні меблі, величезне кругле ліжко.

— Це кімната для тебе, — мовив Вогонь-Перелесник.

— Мені вона не потрібна! Навіщо мені вся ця розкіш? Я не хочу... Взагалі не хочу тут бути! — Марічка зрозуміла, що її голос зрадливо затремтів, і дівчині стало через це прикро.

— Ой, ні, тільки не плач, будь ласка! — благально склав руки Король. — Я просто не можу бачити дівочих сліз!

— Справді? Тому Перелесник завжди покидає дівчат, перш ніж встигне побачити їхні сльози? — зі злістю мовила Марічка.

Він звів очі догори, тоді подивився дівчині в очі й знову усміхнувся:

— Ти все спрощуєш, Марічко. Але не важливо. Твої сльози я терпітиму, якщо треба. І зроблю все, що зможу, аби тобі не хотілося плакати... Усе, що зможу, — повторив він. І Марічка зрозуміла, що повернути її додому — це вже з неможливого.

Вона розгублено озиралася довкола:

— Сподіваюся, мені не доведеться застрягнути тут надовго.

— Відпочивай, завтра тобі все розповім, — пообіцяв Перелесник і вже збирався йти, але Марічка його зупинила:

— Ні-ні! Я хочу дізнатися про все зараз! — і додала після паузи: — Бо не засну.

Король подивився на неї з-під лоба, якимось дивно посміхнувся і запропонував:

— Ну сідай, поговоримо.

Добре, хоч не довелося сідати на ліжко. Марічка не сіла б туди поруч із Перелесником нізашо. У кутку стояли два великих крісла і журнальний столик. Дівчина встигла втиснутися у м'якому білому кріслі, а друге – смугасте наче зебра – дісталось Перелеснику. Він поцікавився:

– Що б ти хотіла з'їсти, випити?

– Нічого, дякую.

Він підвівся і підійшов до білої шафи, яка виявилася баром і буфетом водночас.

– Я тут подбав, щоб у тебе все було під рукою.

Марічка звела брови догори, дивуючись чи то буфету, завчасно для неї облаштованому, чи тому, як Перелесник наливав для неї чай і відкривав коробку цукерок, обравши з кількох різних на власний розсуд. Їй здавалося, він міг плеснути в долоні – і враз перед нею постав би пишний стіл з безліччю наїдків і напоїв. Щоправда, Марічці не хотілося їсти, та й не хотілося тих фокусів Червоного Королівства. Але коли Володимир був Червоним Королем-Вогнем, він саме так і робив: усе з'являлося, щойно він давав вказівку своїм слугам, духам вогню. Вони розуміли його без слів і виконували все миттєво. Марічка спочатку з того дивувалася. А тепер Володимир – проста людина, дуже важлива для неї. Він дбає про неї. Дбав. Чи повернеться вона колись? А нинішній Король – зовсім інший. Зараз він не демонструє свої здібності, поводить себе як звичайний чоловік, джентльмен. Чому дивуватися? То ж Перелесник, він знає, як поводитися з жінками.

Марічка враз збагнула, що замислилась, втупившись очима в чашку з чаєм, а Червоний Король дивиться на неї мовчки, ніби вивчає. Відхилився на спинку крісла і спостерігає з-під довгих вій.

– Ну, то я слухаю! – Марічка зрозуміла, що її голос прозвучав знервовано, вимогливо. Додавала вже стримано:

– Для чого ж я вам потрібна?

Король нахилився до столу і взяв із коробки цукерку.

– Мені дуже подобалося, коли ти казала мені «ти», – він поклав до рота цукерку, і на його обличчі розквітла вдоволені посмішка. «Він поводить себе як актор, – подумала Марічка. – Ось зараз навмисне трохи нахилився до мене. Усвідомлює, як іскряться його очі, ловить погляд, зачаровує».

– Мені здається, природніше звертатися до Короля на «ви». Пробачте, спочатку я про це забула і поводитися безтактно.

– Могла й не згадувати, – його очі сміялися. – Але як забажаєш... Отже, біда нашого світу в дощах.

– У дощах?

– Так. Вони абсолютно вибилися з ладу. Жодних правил. У всьому світі погода змінюється раптово, неконтрольовано. Десять заливало дощами, в іншому місці – посуха, починаються пожежі. Із цим справді важко впоратися самому.

Марічка слухала з підозрою. Але до чого тут вона? Як вона допоможе впоратися з дощами, та й взагалі...

— Ну, пожежі, я розумію, справа Червоного Короля, але ж і в дощів є якийсь повелитель, чи не так? Може, вони підкоряються Королеві Вод?

— Її синові, — відповів Вогонь-Перелесник.

— У неї є син? Не знала.

— Є — принц Дош.

— А ви з ним розмовляли? Запитували, чому все так змінилося?

— Ні. Мені з ним ліпше не зустрічатися, — швидко проговорив Перелесник.

Марічка спочатку подумала: «А й справді, вогонь від води згасає», але виглядало, що є якась інша причина.

— А ви, як і Вогонь, тобто попередній Король, можете загинути від води? — запитала дівчина.

Очі Перелесника перемінилися. Невже він думає, що вона відшукує його слабе місце?

— Ні, — його погляд став іронічним. — Тут особисте. Дош кохав одну мавку з нашого лісу... Ну, а вона обрала мене.

— Зрозуміло, — зітхнула Марічка. — А можна поцікавитися, що з нею сталося?

— Чесно? — він дивився з-під лоба. — Не знаю. Чув, подалася в Гори Скаженого Дракона.

— Ви покинули її?

Він мовчав певний час, потім кивнув і відхилився на спинку крісла. Байдуже, що думає про нього Марічка, навіть якщо вони мають співіснувати, співпрацювати ще невідомо скільки часу. Але спробував пояснити:

— Ти зрозумій, Марічко, мавки одвіку не надають так багато значення почуттям, як люди. Вони зазвичай не укладають довічних шлюбів.

— Знаю, читала «Лісову пісню».

— Не знаю. Не читав, — ледь помітно всміхнувся Перелесник. «Передражнює?» — подумала Марічка, але він продовжив говорити абсолютно спокійно:

— Звісно, у Зеленому Королівстві безліч справді міцних щасливих сімей. І мавки, буває, заміж виходять. Але кожна дівчина в батьковому Королівстві знає, що я не можу ошасливити її одну і назавжди. Тому ти марно думаєш, що я навмисне її занапастив.

— Не навмисне? — Марічці хотілося його вколоти.

— Ні.

— То чим я можу вам допомогти врешті-решт?

— Наприклад, коли я десь у справах, треба комусь бути в палаці. Тобі варто знати, що Дош чатує поблизу палацу.

Марічка була вражена:

— Хоче залити Червоне Королівство?

— Схоже, що так. Ймовірно, він розуміє, що таке світова рівновага, здогадується, чим може обернутися цілковите знищення володінь Вогня. Однак усі його дії останнім часом...

Перелесник замовк і серйозно дивився на співрозмовницю. Марічка раптом усвідомила, що її місія — не тимчасова. Перелесник очікує, що вона буде допомагати йому постійно, рятувати його володіння від підступних злив, укріплювати його владу в цьому світі.

Марічка завмерла з цукеркою в руці:

— Це що, означає, що я маю тут залишитися надовго? Наскільки надовго? Безмежно довго? Назавжди?

Перелесник мав засмучений вигляд:

— Марічко, не варто так драматизувати! Ми знайдемо вихід, обіцяю. Але зараз я ще не бачу, як це все владнати. Тому прошу твоєї допомоги.

— Ви просите? Справді? І я можу відмовитись?

— Коли б це було потрібно лише мені... Але від твого рішення залежить доля цілого світу.

Дівчина зітхнула. Вона не хотіла тут бути, не хотіла полишати своє звичайне життя і занурюватися в це, казкове. «Ну чому так? — питала вона себе. — Чому в будь-якій книжці-фентезі герої неодмінно прагнуть повернутися в той, чарівний, світ, а я мрію про свій, буденний. Малою сумувала за рідними, за домівкою, а зараз — ще й за своїм Вогнем. Ну от спить він собі, кіт під боком, і уявлення вони не мають, що я знову маю вирішувати долю цілого світу».

Перелесник підвівся.

— Спробуй розслабитися, відпочинь. Зранку вже повторюватимеш вогненні науки. Згадаєш, що вмієш.

Ну от, він не залишає їй вибору. Дівчина знову зітхнула.

— А моя кімната ще існує?

— Твоя кімната? — здивувався Перелесник.

— Ну та, в якій я жила колись. Рожева.

Він знизав плечима:

— Не знаю. Я не все ще тут оглянув.

І Марічці стало прикро. Колишній володар знав у цьому замку кожен коридор, кожен потаємний куточок. Проте є надія, що кімната вціліла і все в ній збереглося таким, як було.

— Сподіваюсь, я можу вільно ходити замком?

— Аякже! — Перелесник розтанув у повітрі. «Ну от, все-таки не дограв свою гру у звичайного хлопця», — подумала дівчина.

Марічка трохи постояла в нерішучості, а тоді вийшла з кімнати й рушила коридорами палацу. На стінах були хитросплетіння квіткових візерунків, серед яких наче під ритмічну музику виринали кам'яні людські обличчя – маскарони. Вони дивилися згори вниз своїми великими гарними очима і, здавалося, стежили за кожним Марійчиним рухом. Вона подумала, що таке оздоблення стін вельми нагадує стиль модерн. Та чи в цьому світі колись так будували, чи Перелесник приніс той стиль оздоблення стін із Реальності, не відомо. «Може, запитати його при нагоді?» – Марічка зупинилась і спробувала прослідкувати за маскаронами, чи насправді вони живі та спостерігають за нею. Здавалося, щойно вона озиралась, придивляючись до тих облич, вони миттєво ставали кам'яними. Але однаково стежили. Стежили! «Схоже, тут всюди ховаються духи вогню! Я ж вас відчую, якщо постараюся!» – вона спробувала сконцентруватися, налаштуватися на потрібну хвилю, однак нічого не виходило. Це було доволі неприємно. Колись Марічка вміла розрізняти духів вогню за внутрішнім сяйвом, а тепер не здатна навіть розпізнати, чи є вони тут. Чи це тому, що вона вже не Діва Вогню? У чому ж річ?

Дівчина бродила й бродила нескінченними коридорами. Вона вже не змогла б знайти тієї кімнати, що приготував для неї Перелесник, та це її мало турбувало. «Все тут тепер інше. Новий господар облаштував замок на свій смак. Байдуже! У будь-якому випадку колись вийду до тронної зали. А якщо вже й ні... Якщо зовсім знесилію і зголоднію, покличу Перелесника, з'явиться та й виведе мене кудись», – думала Марічка.

Насправді дівчині байдуже не було. Цей палац, у якому вона прожила стільки років, який бачив так багато визначальних для неї подій, став для неї тепер чужим. І раптом... Знайомі блакитні квіти-ліхтарики на стінах! Тут новий Король ще не встиг все перекроїти. Марічка пришвидшила кроки, серце калатало. Ось знайома невеличка зала, де колись співали пташки і квітнули полум'яні орхідеї, ряд кімнат уздовж коридору. Повернути направо. Є! Марічка відчинила двері і відчула ледь вловимий квітковий запах. Точнісінько такий, як колись. Вона зайшла, обережно зачинила за собою двері і зупинилась посеред кімнати. Все як тоді – і колись давно, в дитинстві, і рік тому. Мабуть, пилу на меблях хтось-скільки. Марічка провела пальцем по комоду. Так, пил є, однак не надто багато, мабуть, у Замку Вогню пил – рідкість. Чим би все витерти? Огляділась – жодної ганчірочки. І води немає. Марічці хотілося пити, але вона вирішила потерпіти, аніж псувати собі зустріч із минулим присутністю Перелесника. У комоді знайшлися хустинки. Ковдру довелося витрусити в коридорі. «Мабуть, тут ніхто такого ніколи не робив», – подумала Марічка і з жалем поглянула на ніжні блакитні пелюстки квітів-ліхтариків, що обплітали стіни. «Вибачте», – чомусь промовила дівчина, хоча ніколи досі з ними не розмовляла. Навіть ніколи не сприймала їх за живі істоти. А й справді, чи вони живі? «Та ні, – згадалася раптом відповідь. – Усе тут – частина вогненної сутності цього Королівства, цього Замку. І ці квіти – не істоти, навіть не рослини».

Марічка повернулася в кімнату і лягла в ліжку. «Треба трохи поспати, хоч трохи!» – подумала втомлена дівчина і вмить поринула в сон.

У двері постукали. Марічка вкуталась у квітчасту ковдру й запитала: «Хто?», а потім подумала: «Яка дурість! Хто ж тут може бути?» З-за дверей долинув дівочий голос:

– Це покоївка. Можна зайти?

– Так. Будь ласка.

У дверному отворі з'явилася зовсім молода на вигляд дівчина, років сімнадцяти, щонайбільше.

— Що панночка хотіла б на сніданок?

— Називай мене Марічкою і сприймай простіше, будь ласка. Тебе як звати?

— Ромашка.

Марічка усміхнулась. Ну хіба можна так називати дівчинку? Це ж не корова!

— Ти із Зеленого Королівства?

— Так, — відповіла дівчина тоненьким голосом.

— Зрозуміло.

Ось чому в неї таке ім'я! Там ще й не так дітей називають! Звісно, Перелесник взяв собі прислугу з рідного батькового Королівства. Незвично йому в оточенні самих лише духів вогню. Та і з водою вони не можуть мати справи.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.